

Istálló

(tejszagú ez megzavar én
 orromban újszülöttünk illatával én
 combjai függönyéhez én gyámoltalanul
 nos harminchét éves koromra
 tizenkét esztendei
 és négy gyerek után ez végül is nos

az istálló tejszagával orromban aztán
 sutaságomban bokáig meztelenedve
 ha letaglóznaq sem bukhatok
 fölemelőbb zuhanással a lába közé)

(szemgolyók mögött csillag robbanása
 gerinc-ösvényen vadló vágatása
 tarkótól talpig vasdrót elszakad
 halánték jege menny köve
 fehér fénykútban feketé vödör
 tűhegyre tűhegy rá és rátalál
 felhőben hársak magasa madara
 bot völgye éje mélye rése)

(szalmafényben két barna rózsza
 fölforrosul a hasa holdja
 tapadás páras deréngésben
 kiáltozás az édes részben
 elhomályosulás
 átpördülés
 a rés a prés)

(1974—78)

Hosszan és lelassulva

Megérintelek, oldalazva közelítek, válladat
 súrolja vállam, kívül és körül keringőzöm,
 kígyózom, hajlok hétrét, lendületem átfordít,
 pörögve érkezem vissza, hinta-mozgással lelassulok és
 hajadba súgdosom töredékes szavaimat, elnyúlok
 hosszan, áttetszően, köréd csavaródom, pólyád
 vagyok, fölülről zuhanok rád, üreges test, és
 magamba zárlak, ujjaid belső falaimat beszédesen
 kitapogatóják, összezsapódom fölötted, Adriáddá
 változom, lebeghetsz bennem, hátamon elheverhetsz,

partjaimra eljutsz, kiszállsz, kutatsz, a naptól,
sótól fehér köveken, narancsfák sötétzöldjében
kóborolsz velem, sirályok csapódnak a víz
fényhártyás szigeteire, halászhajók lámpaköre iramlík
este, vitorlások siklanak át hold-tükrös árnyakon,
óriás-ütésekkel ostromol az ár, ikerformánkat
az örökfekete olajfák elbujtatják, testünk az éjszaka,
a nappal, megérintelek, közelítek hosszan és
lelassulva zuhanok.

Tulipán

(kifeszül az ég
madarak halak nyilai átlósan szállnak
rajzoló a láb
íveit ujjammal álomban álmélkodom
rajzoló rajzás
égbolton zajlás
fűben lenn héjak
tavalyi tojás-rom négy láb
homokban madárnyom alvás
nyilaik vissza most hozzám
íveid ujjaim tudják
átlósan kapura lelnek
tarkódat tartják hogy kerted
kiáltson hajnalban sötét tulipánod)

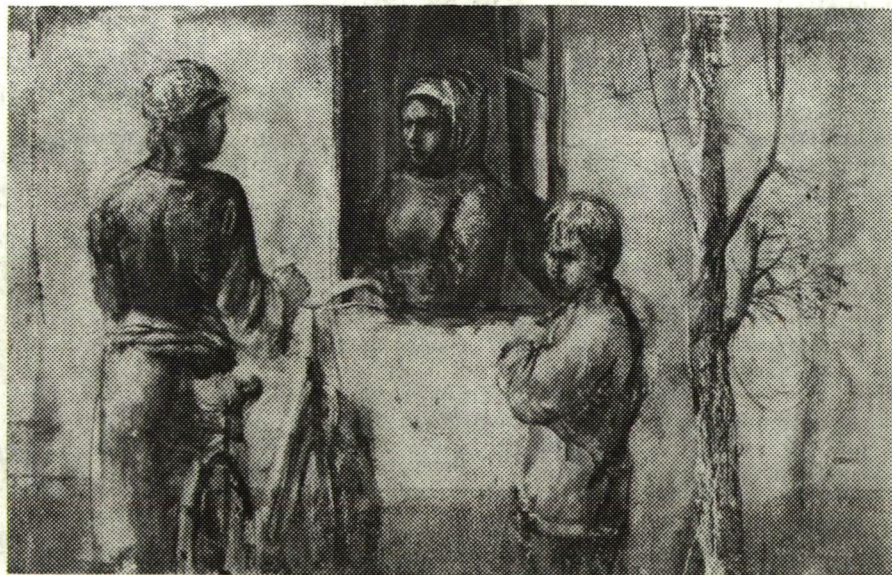
(egy tulipán egyetlen egy a mélyben
szíromözönében
hajnali esők fuvola-futása
tündértövén az éjbegyökerező
növénynek
sötétzöld száron nyíló szájas fej
erdei bársonyában ibolya-jó
vendégség golyócskái izzanak ébren)

(tulipán-kehely a hely hol a
láng nem a tél meg a nyár
sem a tavaszba roskadt ősz
szemfényvesztéseivel bűvöl el
ott a tűz nem vaskarikákon lobog
ott a hő élő állati térformákban dőzsöl
és nem gondol nem)

(tulipánnak nevezem én-sötétnek
dombalatti édes ősz-hazának
mágneses árnyak
képzeletem köfalán borvörös ablak
szavaim a tulipán-szájra rátapadnak)

Amerika fölfedezése

Új korszakom a szerelemben
zavarba hoz különös tudnivalókkal;
mintha kamaszkoromban készülődnék,
hogy kíváncsi kezeimet elindítsam,
Indiába vágyó vitorlásokat, átjárót
keresni a szoknyád alatti hullámokon;
milyen ostoba voltam eddig, hogy
észrevétlen siklottak ekkora multságok
az orrom előtt, míg én lovaimat hajszoltam,
a kocsideszkán állva ordítottam
egy aréna fullasztó éjében: jó volt;
ma is jó kottázhatatlan áriával,
tulipán kelyhe mélyén villámlani szét, de
az együttlétek más gyönyörei, mikor
az összefutó szempillantások sötét szálai
mentén a szövőszékig látni: felfedezések;
s az új földrész kincsei
visszafelé is beragyogják a birodalmat.

CSIKÓS ANDRÁS: BESZÉLGETÉS